

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **JUDr. V. B.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. K 102/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 A 59/2012 – 68,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 A 59/2012 – 68, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kárný senát kárné komise žalované rozhodnutím ze dne 1. 11. 2010, sp. zn. K 102/2008, shledal, že žalobce neinformoval svého klienta GR-CHEMIE, s. r. o., o tom, že mu bylo doručeno usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem o odmítnutí žaloby, čímž porušil § 16 odst. 1 a 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 4 Pravidel profesionální etiky advokátů a pravidel soutěže advokátů, a za toto kárné provinění (ve spojení s dalšími kárnými proviněními, která žalobce spáchal v minulosti) mu bylo uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů a stanovena povinnost zaplatit žalované částku 3000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení. Odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 25. 3. 2011, sp. zn. K 102/2008. Dne 27. 4. 2011 podal žalobce žalované návrh na obnovu kárného řízení, přičemž novými důkazy odůvodňujícími obnovu kárného řízení měly být listiny získané žalobcem od Finančního úřadu v Teplicích, které měly prokazovat, že společnost GR-CHEMIE, s. r. o., neoprávněně uplatňovala odpočet daně z přidané hodnoty. Kárný senát kárné komise žalované (dále jen „kárný senát“) rozhodnutím ze dne 6. 1. 2012, sp. zn. K 102/2008, návrh žalobce na povolení obnovy kárného řízení zamítl. Odvolání žalobce

proti tomuto rozhodnutí zamítl odvolací kárný senát odvolací kárné komise žalované rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012, sp. zn. K 102/2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 A 59/2012 – 68 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Uvedl, že odůvodnění odvolání, které měl žalobce údajně dne 27. 2. 2012 zaslat žalované, není obsaženo ve správním spisu a žalobce ani při jednání nedoložil, že takové podání žalované skutečně zaslal. K námitce žalobce, že o jeho návrhu na povolení obnovy kárného řízení rozhodoval nepřislušný a podjatý kárný senát, městský soud konstatoval, že dle § 35c odst. 4 zákona o advokacii o takovém návrhu rozhoduje kárný senát, který je za tím účelem zvláště ustavený. Zákon sice již dále neříká, zda jím musí či nesmí být kárný senát, který o věci rozhodoval původně, avšak dle vyjádření žalované funguje kárná praxe tak, že k rozhodování o povolení obnovy řízení je ustavený kárný senát složený ze členů kárného senátu, který rozhodoval v původním řízení. Městský soud považoval tento postup za účelný a legitimní, neboť zajišťuje zásadu procesní ekonomie. Členové původního kárného senátu mají dostatečnou znalost spisu a projednávané věci, a mohou tudíž lépe posoudit, zda nově navrhané důkazy mohou vést k příznivějšímu rozhodnutí pro kárně obviněného. V rovině trestního řízení je dokonce skutečnost, že o stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení rozhodoval soudce, který předtím rozhodoval o odvolání proti odsuzujícímu rozsudku, aprobována Ústavním soudem. Podjatost členů kárného senátu musí být dovozena na základě konkrétních skutečností, kvůli kterým existuje důvodná pochybnost o nepodjatosti člena kárného senátu pro jeho poměr k projednávané věci, k účastníkům řízení anebo k jejich zástupcům. Stěžovatel sice v řízení o povolení obnovy kárného řízení vznesl námitku podjatosti, avšak jejím jediným důvodem bylo právě to, že členové kárného senátu rozhodovali již v původním řízení. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu (III. ÚS 62/04), tato skutečnost však sama o sobě nemůže být důvodem pro vyloučení člena kárného senátu z rozhodování v řízení o povolení obnovy řízení. Ze správního spisu plyne, že předseda kárné komise žalované v souladu s judikaturou Ústavního soudu shledal, že členové kárného senátu vůči žalobci podjatí nejsou. Tento postup považoval městský soud za adekvátní.

[3] Městský soud konstatoval, že žalobce tvrdil neoprávněné uplatňování odpočtu daně z přidané hodnoty jím zastupovanou společností již v rámci původního kárného řízení, a nemůže se tak jednat o novou skutečnost či nový důkaz pro účely obnovy řízení. Rovněž tvrzení o nesprávně provedených důkazech a nevyslechnutých svědčích v kárném řízení nemohou sloužit jako nové skutečnosti či důkazy pro obnovu řízení. Měl-li žalobce za to, že v původním kárném řízení nebyly řádně vypořádány jeho důkazní návrhy, měl tyto námitky uplatnit v žalobě proti původnímu rozhodnutí, nikoli v návrhu na povolení obnovy řízení. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nové důkazy má, ale nehodlá je předkládat ustavenému kárnému senátu, pak dle městského soudu nemůže ani takové prohlášení odůvodnit obnovu řízení. Dokud totiž žalobce kárnému senátu navrhané důkazy nepředloží, není možné posoudit, zda nové důkazy pro něj mohou přinést příznivější výsledek a zda jsou způsobilým důvodem pro obnovu řízení. Namítal-li žalobce při jednání, že mu nebylo umožněno účastnit se jednání odvolacího kárného senátu, u něhož hodlal nové důkazy předložit, pak především jde o námitku uplatněnou až po lhůtě pro podání žaloby, a tedy opožděnou. Nadto si žalobce protičeří, neboť současně uváděl, že kárný senát neuznává, a proto mu nehodlá žádné důkazy předkládat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pokračování

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že městský soud nevyložil, jak měly být jím navržené důkazy uplatněny v kárném řízení, když v něm byly žalovanou zamítnuty, ani jak měly být provedeny v rámci řízení o návrhu na obnovu řízení, kterému stěžovatel nebyl vinou žalované přítomen. Rozhodnutí žalované o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo dle názoru stěžovatele účelové a šikanózní, neboť jeho provinění (i kdyby byla relevantně prokázána) nejsou natolik zásadní, aby kvůli nim došlo k nejtvrdějšímu postihu. Stěžovatel konstatoval, že dne 27. 2. 2012 žalované prostřednictvím pošty zaslal odůvodnění svého odvolání. Žalovaná navíc měla k dispozici jeho blanketní odvolání, z něhož jednoznačně vyznívalo, proti čemu směřuje, a měla proto povinnost odvolání přezkoumat, nikoli je prostoduše odmítnout. Městský soud se nemohl spokojit s tvrzením žalované, že jí odůvodnění odvolání nedošlo a že není zapsáno v knize došlé pošty, ale měl provést důkaz předložením této knihy, eventuálně provést výslech osoby, která poštu v sídle žalované přebírá. Městský soud při posuzování námítky, že kárný senát byl nepřislušný a podjatý, také vycházel pouze z tvrzení žalované. Dostatečně se nevypořádal s otázkou, zda k projednání návrhu na povolení obnovy musí být zvlášť ustavený kárný senát. Použití zásady procesní ekonomie pak není na tento případ vhodné, neboť i původní kárný senát se musí se spisem řádně seznámit. Analogie s trestním řízením je absolutně nepřiléhavá, neboť to je upraveno jinými procesními pravidly. Stěžovatel považoval napadený rozsudek v této části za nepřezkoumatelný, neboť mu brání řádně uplatnit (formulovat) kasační důvody.

[5] Stěžovatel namítl, že městský soud vůbec neuvedl, kdy měl vznést svou námítku podjatosti podanou pouze z důvodu, že členové kárného senátu již rozhodovali v původním řízení. Stěžovatel uvedl, že by námítku podjatosti vznesl při jednání před žalovanou, ta však jednala v jeho nepřítomnosti. Pokud měl městský soud na mysli námítku podjatosti ze dne 23. 5. 2011, pak v ní stěžovatel důvod možné podjatosti JUDr. Syrůčkové zmínil (tj. zejména její chování a nepřijatelné zlehčování věci) a vztáhl jej i k oběma dalším členům kárného senátu. Pak se nemůže uplatnit ani městským soudem citovaná judikatura Ústavního soudu, neboť ta se týká skutečně pouze toho, zda důvodem podjatosti člena kárného senátu může být to, že rozhodoval v původním řízení. Stěžovatel uvedl, že v průběhu původního kárného řízení ještě neměl k dispozici důkazy o neoprávněném uplatňování nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty společností GR-CHEMIE, s. r. o., neboť pokud by je měl, nemusel by kárnému senátu sdělovat, že je nehodlá předložit. Městský soud však vůbec nekonkretizoval, zda stěžovatel takové důkazy při jednání kárného senátu zmiňoval, resp. zda je předložil. Napadený rozsudek je tak i v této části nepřezkoumatelný. Dle názoru stěžovatele zneužila žalovaná kárný řád, neboť jednala v jeho nepřítomnosti, on však chtěl být přítomen a realizovat svá práva. Stěžovatel uvedl, že sice kárný senát neuznal a odmítl mu předem zaslat listinné důkazy (od Finančního úřadu v Teplicích), ale i takovému neuznanému senátu by je předložil, pokud by byl vyrozuměn o termínu jednání a mohl se ho zúčastnit. Městský soud tedy věc posuzoval jednostranně, když tvrdil, že stěžovatel nechtěl důkazy předkládat.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že stěžovatel v kasační stížnosti především uvádí argumenty, které byly posouzeny v nalézacím dvoustupňovém kárném řízení a které by případně mohly být posuzovány v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o kárném provinění. Takové argumenty však nemohou být posuzovány v řízení o návrhu na povolení obnovy kárného řízení. Stěžovatelova další argumentace se míjí s podmínkami a účelem řízení o obnově. Stěžovatel nemůže vnést nová tvrzení a nové důkazy dodatečně do řízení, ve kterém byl návrh na obnovu kárného řízení zamítnut za stavu, kdy stěžovatel tvrdil, že má nové důkazy, a uváděl, proč je nepředloží. Stěžovatel nepředložil ani údajné doplnění odvolání, přestože k tomu byl městským soudem vyzván. Argumenty stěžovatele proti napadenému rozsudku jsou paušální a opakují se. Městský soud v napadeném rozsudku stěžovateli podrobně vysvětlil, proč nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy kárného řízení. Žalovaná tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[7] Na vyjádření žalované reagoval stěžovatel replikou. Tvrzení žalované, že jeho argumenty byly posuzovány v nalézacím dvoustupňovém kárném řízení, považoval za účelová a lživá. Stěžovatel zopakoval, že důkazy, o něž opíral svůj návrh na povolení obnovy kárného řízení, neměl v kárném řízení k dispozici. Dle jeho názoru byly splněny podmínky pro obnovu kárného řízení, avšak kárný senát jednal v jeho nepřítomnosti, a rozhodoval tak kabinetně a netransparentně, ačkoli stěžovatel písemně žádal, aby mohl být jednání přítomen, a učinil dotaz, kdy lze očekávat nařízení jednání. Stěžovatel zmínil souvislost jeho věci se sporem, který vede se společností ČEPRO, a. s. Stěžovatel dále vznesl své výhrady vůči průběhu původního kárného řízení a uvedl, že nemůže přijmout, že jeho věc nebyla řádně prošetřena, nebyl zajištěn spravedlivý proces a plně se projevila arogance, nadřazenost a formálnost postupu v kárném řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka uvedená v § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna (stěžovatel má potřebné vysokoškolské právnické vzdělání). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům vylučujícím libovůli při rozhodování a představujícím součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu ve smyslu čl. 1 Ústavy. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nebo ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>). Tato ustálená judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[11] Stěžovatel již v žalobě namítal, že o jeho návrhu na obnovu kárného řízení měl rozhodovat nestranný a nově určený senát (oproti kárnému senátu rozhodujícímu v původním řízení). Dále odkázal na své podání ze dne 27. 10. 2011 (v tomto přípisu stěžovatel mimo jiné uvedl, že pravým důvodem jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů je jeho spor se společností ČEPRO, a. s., a poukazyval na údajný účelový postup a zaujatost členů kárného

pokračování

senátu) a dodal, že vede několik řízení proti společnosti ČEPRO, a. s., která je propojena s různými vlivnými osobami ovlivňujícími různá rozhodnutí, zvláště pak, když se jim někdo „postaví do cesty“. Dále zmínil, že existují videonahrávky, ve kterých určitá osoba z řad žalované tvrdí „*jak se nám bude nějaký advokát s... do cesty, tak s ním zmeteme*“. Stěžovatel rovněž v podání ze dne 17. 12. 2014 uvedl, že žalobou hodlá dokázat, že napadené rozhodnutí bylo účelové a vydané v zájmu určité skupiny lidí mající vztah ke společnosti ČEPRO, a. s., se kterou stěžovatel vede spor a která má úzké personální vazby na žalovanou. Stěžovatel na jednání před městským soudem dne 21. 1. 2015 mimo jiné namítl, že kárný senát byl podjatý, jeho členka JUDr. Syrůčková v minulosti zastupovala stranu, s níž vedl spor; stěžovatel dále popsal chování členů kárného senátu, které vnímal jako neuctivé a urážlivé, a uvedl, že kárnému senátu nepředložil důkazy právě proto, že jej neuznával. Stěžovatel zopakoval i svá další žalobní tvrzení (např. že dle jeho názoru podstata věci souvisí s jeho sporem se společností ČEPRO, a. s., která je údajně propojena se žalovanou atp.).

[12] Městský soud k těmto stěžovatelovým námitkám v napadeném rozsudku uvedl, že „*žalobce namítá, že o žádosti o povolení obnovy řízení rozhodoval nepřislušný a podjatý kárný senát. Ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným. (...) Kárně obviněný se samozřejmě může domnívat, že členové ustaveného kárného senátu jsou vůči němu podjatí a podle § 3 odst. 1 advokátního kárného řádu může vznést námitku podjatosti. Avšak pro shledání podjatosti musí být zjištěny konkrétní skutečnosti, kvůli kterým existuje důvodná pochybnost o nepodjatosti člena kárného senátu pro jeho poměr ke projednávané věci, k účastníkům řízení anebo k jejich zástupcům. V daném případě žalobce takovou námitku předsedovi kárné komise podal, avšak jediným uváděným důvodem podjatosti bylo právě to, že členové ustaveného kárného senátu již rozhodovali v původním řízení. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, samotná skutečnost, že člen senátu rozhodoval v původním řízení, nemůže být důvodem pro jeho vyloučení z rozhodování v rámci řízení o povolení obnovy řízení (viz taktéž III. ÚS 62/04). Ze správního spisu plyne, že předseda kárné komise v souladu s touto judikaturou shledal, že členové ustaveného kárného senátu vůči kárně obviněnému podjatí nejsou. Tento postup považuje zdejší soud za adekvátní.*“

[13] Dle názoru Nejvyššího správního soudu se městský soud takto koncipovaným odůvodněním zcela vyhnul odpovědi na otázku, zda byli členové kárného senátu podjatí, či nikoli. Pokud městský soud uvedl, že jediným stěžovatelem uváděným důvodem jejich podjatosti bylo to, že rozhodovali již v původním řízení, pak není zřejmé, jak městský soud k takovému závěru dospěl. Stěžovatel v řízení před městským soudem sice skutečně namítl, že členové kárného senátu rozhodovali i v původním řízení, avšak jejich podjatost nespatořoval pouze v této okolnosti, ale uváděl konkrétní skutečnosti, z nichž jejich podjatost dovozoval (tj. jejich chování v původním kárném řízení, jejich předchozí profesní činnost, propojenost žalované se společností ČEPRO, a. s. apod.). Pokud městský soud zmiňoval stěžovatelem vznesenou námitku podjatosti, pak měl zřejmě na mysli námitku podjatosti ze dne 23. 5. 2011, kterou stěžovatel namítl podjatost všech členů kárného senátu s odůvodněním, že „*všichni tři jmenovaní členové kárného senátu byli členy kárného senátu již v jiném kárném řízení, které bylo proti mně vedeno, kdy z jejich přístupu ke mé osobě přímo čísel a nadřazenost*“. Stěžovatel v námitce podjatosti dále uvedl, že předseda senátu Mgr. Velázquez měl při poradě senátu pronést větu: „*No a co, vždyť stejně byl v tom konkurzu, tak ho vyškrtáme*“. Ve vztahu ke člence senátu JUDr. Syrůčkové namítl, že v minulosti zastupovala klienta, který jako žalobce vedl dlouholetý spor s klientem stěžovatele. Stěžovatel vyjádřil i pochybnosti o nepodjatosti třetího člena senátu JUDr. Polanského, který měl při zahájení původního kárného řízení pronést „*To není ani možné – nechcete se na to raději vykašlat, vždyť máte samé problémy*“ a stěžovateli doporučil, aby opustil řady advokátů. Stěžovatel v námitce podjatosti shrnul, že vztah všech členů kárného senátu k jeho osobě považoval za nepřátelský s prvky arogance, neboť ani z jedné věty, kterou vůči němu pronesli, neměl pocit, že se baví advokát s advokátem, ale spíše člen

represivního aparátu s nějakým hlupákem, kterého je možno pouze zesměšňovat a je nutné se ho zbavit.

[14] Městský soud se však k žádné z výše uvedených okolností, v nichž stěžovatel spatřoval podjatost členů kárného senátu, v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevyjádřil, a naopak mylně (zcela v rozporu s výše shrnutým obsahem stěžovatelovy námitky podjatosti ze dne 23. 5. 2011) konstatoval, že jediným stěžovatelem uváděným důvodem podjatosti členů kárného senátu bylo pouze to, že ti rozhodovali již v původním řízení. Rovněž městským soudem citovaná judikatura Ústavního soudu (městský soud měl patrně na mysli usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 62/04) se týká možné podjatosti člena senátu (rozhodujícího o obnově řízení) ve vztahu k tomu, že ten rozhodoval již v původním řízení. Městský soud tedy řádně nevypořádal stěžovatelovu námitku, že v jeho věci nerozhodoval nestranný a nepodjatý kárný senát, a zatížil tak napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Již tato vada odůvodňuje zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se však pro úplnost stručně vyjádří i k dalším kasačním námitkám.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je povinností krajských soudů vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Městský soud tedy mohl posuzovat pouze zákonnost postupu žalované v řízení o návrhu stěžovatele na povolení obnovy kárného řízení, tedy to, zda při svém postupu nepochybila, když za dané procesní situace návrh stěžovatele zamítla. Pokud stěžovatel v tomto řízení uvedl, že nové důkazy má, avšak nehodlá je kárnému senátu předložit, a žalovaná tak nemohla věcně posoudit, zda tyto důkazy odůvodňují povolení obnovy kárného řízení, pak takové posouzení nepřísluší ani městskému soudu. Městský soud se však v této souvislosti měl zabývat tím, zda mělo být v řízení o povolení obnovy nařízeno jednání, neboť podstatou stěžovatelovy námitky bylo tvrzení, že nenařízením jednání byl zkrácen na svých procesních právech, resp. že nové důkazy hodlal předložit až při jednání. Městský soud však tuto námitku odmítl jako opožděnou s odůvodněním, že ji stěžovatel vznesl až při jednání, a jedná se tak o námitku uplatněnou až po lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Stěžovatel však již v žalobě uvedl, že *„opakovaně žádal o sdělení, kdy lze předpokládat nařízení jednání ve věci mého návrhu na povolení obnovy řízení, ale toto zůstalo bez odpovědi“* (str. 2 až 3 žaloby). Toto tvrzení lze bezpochyby považovat za vyjádření, z něhož lze alespoň v nejhrubších obrysech dovodit, že žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu absence nařízení jednání, resp. z důvodu nemožnosti na tomto jednání předložit nové důkazy (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Citované vyjádření je tedy nutno považovat za řádně a včas uplatněný žalobní bod, který byl městský soud povinen přezkoumat; pokud tak neučinil s nesprávným odůvodněním, že jej stěžovatel vznesl až při jednání, nelze napadený rozsudek považovat za přezkoumatelný a je dán kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V ostatních částech považuje Nejvyšší správní soud napadený rozsudek za přezkoumatelný, stěžovatel sice namítal jeho nepřezkoumatelnost i ve vztahu k dalším žalobním námitkám (týkajících se výkladu § 35c odst. 4 zákona o advokacii a předložení nových důkazů kárnému senátu), avšak příslušné závěry městského soudu jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné, o čemž ostatně svědčí i to, že s nimi stěžovatel v kasační stížnosti bez obtíží polemizoval.

[16] Ke zbývajícím kasačním námitkám Nejvyšší správní soud v obecné rovině uvádí, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž slouží k odstranění nedostatků ve zjištění skutkového stavu v případech, že v původním řízení nebyly známy všechny skutečnosti a důkazy, které v tu dobu existovaly. V rámci obnovy řízení se tedy neposuzuje otázka zákonnosti a správnosti původního rozhodnutí, tedy v případě stěžovatele zákonnost

pokračování

a správnost rozhodnutí, kterým byl vyškrtnut ze seznamu advokátů. Stěžovatel měl možnost napadnout toto rozhodnutí žalobou, což skutečně učinil, avšak jeho žaloba byla usnesením městského soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 A 275/2011 – 77, odmítnuta pro opožděnost (kasační stížnost stěžovatele proti tomu usnesení pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 4 Ads 43/2012 – 14). Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že se nemůže smířit s postupem žalované v původním řízení, že v něm nebyly provedeny jím označené důkazy apod., pak tyto námitky městský soud zcela správně neposuzoval. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou; za situace, kdy stěžovatel tvrdil, že řádně podal odůvodnění svého odvolání proti rozhodnutí kárného senátu v prvním stupni, avšak toto tvrzení nijak blíže nekonkretizoval ani jej nepodložil jinými důkazy, nebyl městský soud povinen vést ohledně této skutečnosti dokazování (např. výslechem osoby, která v sídle žalované přebírá poštu). Pokud stěžovatel namítl, že žalovaná měla i přesto jeho blanketní odvolání „přezkoumat“ (obdobně stěžovatel v žalobě tvrdil, že odvolací kárný senát napadené rozhodnutí náležitě neodůvodnil), pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v materiálním právním státě není přípustné, aby si odvolací orgán sám vyvodil odvolací argumentaci a tu pak v odůvodnění svého rozhodnutí vyvrátil; odvolací řízení by v takovém případě bylo naprosto umělé a ztratilo by jakýkoli smysl v podobě kontroly zákonnosti a správnosti prvostupňového rozhodnutí a ochrany adresáta veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 Ads 49/2013 – 46). Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž účinně nezpochybnil závěr městského soudu, že obecně není vyloučeno (za předpokladu, že členové kárného senátu nejsou vůči stěžovateli podjatí z jiných důvodů), aby měl kárný senát rozhodující o návrhu na povolení obnovy kárného řízení stejné personální obsazení jako kárný senát rozhodující v původním řízení. Pokud stěžovatel namítl, že analogie s trestním řízením není přílehavá z důvodu odlišných procesních pravidel, pak postačí odkázat na § 35e odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu a vypořádá se se všemi žalobními námitkami, včetně stěžovatelem tvrzené podjatosti členů kárného senátu a absence nařízení jednání v řízení o návrhu na povolení obnovy kárného řízení. V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu